

ITALIAN SOSIALISTTIEN EDUSTAJAKOKOUS

Muutama päivä sitten päättyi Reggion kaupungissa (Emilian maakunnassa) Italian sosialistisen puolueen XIII edustajakokous.

Sisäinen taistelu Italian sosialistisessa puolueessa on saanut viime vuosina erikoisen kärkevät muodot. Ensi alussa oli kaksi perussuuntausta: vallankumoukselliset ja reformistit. Ensin mainitut puolustivat liikkeen proletariaalista luonnetta ja taistelivat kaikkinaisia opportunistin ilmauksia, s.o. maltillisuushenkeä, porvariston kanssa sopuilla, työväenliikkeen lopullisista (socialistisista) päämääristä luopumista vastaan. Tämän suuntauksen periaatteiden kulmakivenä, sen katsomusten perustana on luokkataistelu.

Reformistit, taistelleessaan reformien puolesta, s.o. erinäisistä parannuksista poliittiseen ja taloudelliseen asemaan, unohtivat alituisesti liikkeen sosialistisen luonteen, puolustivat blokkien ja liittojen solmimista porvariston kanssa jopa niin pitkälle, että katsoivat sosialistin voivan osallistua porvarilliseen ministeristöön, jopa johdonmukaisesti tasavaltalaisista vakaumuksista luopumiseen asti (monarkisessa Italiassa ei tasavaltalaista propagandaa sinänsä pidetä lainvastaisena), aina „siirtomaapolitiikan” puolustamiseen, siirtomaiden anastamiseen, alkuasukkaiden sortamiseen, rosvoamiseen ja tuhoamiseen y.m.s. tähtäävän politiikan puolustamiseen saakka.

Näistä kahdesta perussuuntauksesta, jotka ovat olemassa muodossa taikka toisessa *kaikissa* sosialistisissa puolueissa, erkani Italiassa vielä kaksi äärimmäistä suuntausta, jotka loittonivat kokonaan socialismista ja sen vuoksi johtivat eroon sosialistisesta työväenpuolueesta. Toinen näistä epäsocialistisista äärimmäisyyksistä on *syndikalismi*, joka tuli yhteen aikaan „muotiin” Italiassa. Syndikalistit kallistuivat anarkismiin, lankesivat vallankumoukselliseen fraseologiaan,

horjuttivat työväen taistelun kurinalaisuutta, kielsivät sosialisteja käyttämästä parlamentin puhujalavaa tai puolsivat tätä kieltämistä.

Anarkistien vaikutus on kaikkialla heikkoa ja työväenliike selviytyy nopeasti tästä taudista.

Italialaiset syndikalistit (ja heidän johtajansa Arturo Labriola etunenässä) ovat jo tällä haavaa sosialistisen puolueen *ulkopuolella*. Heidän merkityksensä työväenliikkeessä on mitättömän vähäinen. Italiassa, samoin kuin muissakin maissa, marxilaiset vallankumoukselliset eivät anna vähääkään myöten proletaarista liikettä rappeuttaville anarkistisille mielialoille ja suuntauksille.

Reformistit ovat vähemmän lujia niihin äärimmäisen oikeistolaisiin reformisteihin nähden, jotka liberaaliseen työväenpolitiikkaan luisuessaan joutuvat lopullisesti liberaalien leiriin ja siirtyvät porvariston puolelle. Sen vuoksi näiden työväen aatteen kavaltajien erkaneminen sosialistisesta puolueesta ani harvoin tapahtuu ilman tavattoman kiihvasta vallankumouksellisten marxilaisten taistelua *kaikkia* reformisteja vastaan. Niin oli asia esim. Ranskassa, kun opportunisti ja reformisti Millerand teki lopullisesti sopimuksen porvariston kanssa ja meni porvarilliseen ministeristöön.

Niin on asianlaita Italiassakin. Reformistit ovat jakautuneet vasemmistoreformisteihin (Turati päämiehenä) ja oikeistoreformisteihin (heidän päämiehenään on Bissolati). Reggio nell'Emiliassa pidetty edustajakokous merkitsee tuon pois lohkeamisen viimeistä vaihetta.

Edustajakokouksessa oli kolme suuntausta: 1) vallankumoukselliset (heillä oli edustajakokouksessa noin 12 ja puoli tuhatta ääntä puolueessa olevien kannattajiensa lukumäärän mukaan); 2) vasemmistolaisreformistit (noin 9 tuhatta) ja 3) oikeistolaisreformistit (noin 2 tuhatta). Vallankumoukselliset ehdottivat Bissolatin ja kolmen muun äärimmäisen oikeistolaisreformistin erottamista puolueesta. Myöskin vasemmistolaisreformisteista kolmasosa kannatti erottamista, mutta „lievemmin” perusteluin, ja kaksi kolmasosaa oli erottamista vastaan kannattaen tavallista moitetta.

Vallankumoukselliset, joilla oli enemmistö, kuten esitetyistä numeroista näkyy, pääsivät voitolle, ja Bissolati ja kumpu erotettiin.

Mitkä olivat ne Bissolatin katsomukset ja edesottamukset, jotka pakottivat ajamaan hänet pois puolueesta? Huolimatta puolueen monista päätöksistä Bissolati meni niin pitkälle porvarillisen ministeristön kannattamisessa, että hänestä itsestään melkein pä tuli „salkuton ministeri” (t.s. hän käyttäytyi kuin porvarillisen ministeristön jäsen ja hengenheimolainen, vaikkei ollutkaan ministeri).

Vastoin tasavaltalaisia vakaumuksia, joista Italian sosialistit pitävät tiukasti kiinni, Bissolati alkoi käydä Quirinassa, vieraila kuninkaan luona ja käydä neuvotteluja hänen kanssaan! Bissolati meni niin pitkälle, että rupesi puolustamaan Italian ja Turkin nykyistä sotaa, vaikka *koko* puolue on päättävästi tuominut tämän sodan pitäen sitä julkeana porvarillisena rosvouksena ja iljettävänä Afrikan alkuasukkaiden surmaamisena Tripolisissa uudenaikaisten murha-aseiden avulla.

Bissolatin ja kumpp. erottamisen jälkeen *kaikki* oikeistolaisreformistit erosivat puolueesta ja perustivat *oman* puolueensa, jonka he nimittivät „socialistiseksi reformistipuolueeksi”. Tuon nimikilven takana piilee *todellisuudessa* liberaalis-monarkististen „työväen” poliitikkojen „puolue”.

Jakautuminen on raskas, tuskallinen tapahtuma. Mutta toisinaan se käy välttämättömäksi, ja kaikkalainen heikkous, kaikkalainen „sentimentaalisuus” (sana, jota kotimaalaisemme Balabanova käytti Reggiossa) on silloin rikos. Työväen johtajat eivät ole enkeleitä, pyhimyksiä eivätkä sankareita, vaan ihmisiä kuten kaikki. He tekevät virheitä. Puolue oikaisee heitä. Saksan työväenpuolue on joutunut oikaisemaan sellaistenkin suurten johtajien kuin Bebelin opportunistisia virheitä.

Mutta jos virheestä pidetään itsepintaisesti kiinni, jos virheen puolustelua varten muodostetaan ryhmä, joka polkee jalkoihinsa kaikki puolueen päätökset, proletarisen armeijan koko kurin, silloin on jakautuminen välttämätön, ja Italian sosialistisen proletariaatin puolue on astunut oikealle tielle erottaessaan syndikalistit ja oikeistolaisreformistit pois keskuudestaan.